

andet Land havde dem, vilde de ikke blive vedtagne af nogen Rigsdag. Men det er jo ikke Meningen her. Forholdet er jo det, at det er Ord, som have international Betydning, thi hvis de ikke havde det, veed jeg ikke, hvorfor vi skulde indføre dem. Men disse Udtryk forekommer mig at være saa nøje knyttede til Meter-systemet, at det vil være rigtigt at vedtage dem. Jeg har ikke noget imod at sætte andre ved. Siden deraf, og jeg tror, at man vil danne sig Ord derfor med Liden. Jeg mener nemlig ikke, at Sprog-dannelsen er afsluttet, som det ærede Medlem tror, saaledes at det egentlig skulde være et tilbagelagt Stadium, og at der ikke skulde danne sig nye Ord i Nutiden. Dog det er ikke det, det for mig kommer an paa. Kunde man virkelig komme med et simpelt, tiltalende System for den Slags Ord, saa for mig gerne.

Naar jeg nu skal sige et Par Ord om Forslaget i Almindelighed, vil jeg sige, at det ærede Medlem skyder i een Retning højt over Maalet. Med Hensyn til saadanne Vægtbenævnelser, som „Smule“, „Snug“ og „Sandskorn“, maa det jo siges, at der ikke kunde forbindes nogen bestemt Forestilling dermed, men det ærede Medlem vil jo ogsaa give Afkald paa disse 3 Benævnelser, og det var dog altid noget. Men der bliver dog ca. 30 nye Benævnelser tilbage, som man ikke har nogen Brug for. Det er en Fejl ved det ærede Medlems Forslag; der behøves ikke 30 nye Forestillinger for at sætte sig ind i Meter-systemet, der behøves kun 6—8 nye Benævnelser. Talen er jo kun om Multiplikation og Division, og der vil det ærede Medlem se, at for saa vidt som man tager de fremmede Ord, vil der af nye Begreber ikke være 30, men kun en halv Snes, og i Praxis vil kun en Del af dem blive af mere almindelig Interesse for den store Befolknings Bedkommende. Naar de have det, som vil blive Enheden for dem, nemlig Kilogrammet eller Kiloen, som det kaldes i daglig Tale, for en Vægt af 2 Pund, og de have Viteren, saa have de de to mest gængse Begreber; Resten vil nok danne sig, og om Multiplikationen vil blive at anvende paa Dansk eller Fransk, er en ligegyldig Sag; jeg antager, at Befolkningen vil gøre det paa Dansk, og det kan gøres ved blot at tage Lovforslaget for sig, skønt jeg rigtig nok antager, at der nok vil komme en Del Anvisninger til Omsætningen. Men overfor det internationale Samfund har det sin Betydning, at man holder de samme Benævnelser som andre Lande, og naar man derfor blot ikke helt vil affstatte de fremmede Ord, har jeg ikke noget imod, at man sætter

de danske Navne i Parentes ved dem. Men der er en Fordring, som jeg maa stille, og som det ærede Medlem ikke opfylder. Jeg skal sige, at der er et Par af de Benævnelser, som det ærede Medlem foreslaar, til hvilke der knytter sig bestemte Forestillinger, som gaa i den Retning, hvori man kunde ønske, at der skulde gaa. Der er først Benævnelserne „Tvepund“ for Kilogram; jeg skal der lade Spørgsmaalet ligge, om man skulde beholde Benævnelserne Pund; thi det vilde maaste ikke være rigtigt at forbinde nye Benævnelser med andre gamle, til hvilke der allerede knytter sig en bestemt Forestilling, men det er rigtigt, at et Tvepund betegner paa Dansk et Kilogram, deri har det ærede Medlem Ret. Der er ogsaa en anden Betegnelse, hvori Tanken er rigtig, og det er en Nymil, fordi det ærede Medlem her sigter til til kendte Forestillinger at knytte det nye; derimod er det urigtigt at give bekendte Ord en ny Betydning eller at gøre dem dobbelttydige eller tvetydige. Det er for mig en Hovedindvending mod det ærede Medlems Forslag, at han gør en Del Begreber, som vi nu have inde, dobbelttydige, og det kan ikke nytte noget, at det ærede Medlem siger, at vi have jo allerede „Finger“, „Haar“, „Nagl“, „Flaste“, „Glas“ og „Fingerbøl“, det er kendte Forestillinger og derfor heldige Benævnelser. Ja, det er sandt, at de ere kendte, men den Forestilling, som man forbinder med disse Ting, er en anden end den, det ærede Medlem vil have Folk lært her. Det bliver paa den Maade meget, de skulde have i deres Hoved. Først skulde de nemlig beholde den gamle Forestilling — den kan det ærede Medlem ikke saa affstatte, hverken ved Lov eller paa anden Maade —, og dernæst skulde de have de nye Forestillinger ind. Derfor er det Ræsonnement galt, at vi skulde tage bekendte Ord. Det kunde være rigtigt, naar man ved at oversætte med et andet Udtryk kan gengive Tanken paa rigtig Maade, men at gengive det paa den Maade, at man kalder f. Eks. en Deciliter for et Glas, det er galt, man er her inde paa en anden Forestilling, og man belemrer os saa med en Tankegang, som er ganske ubetimelig. Det ærede Medlem vil ikke, hvor nationalt han end kalder det, saa nogen til at gaa ind derpaa. Men det ærede Medlem vil jo nu komme med 30 nye Ord, hvor vi kun behøve 10, og det er en Fejl, som gør, at det af ham foreslaede System ubetinget ikke kan følges. Jeg har ikke Sygt til at gaa saa højt op, som det ærede Medlem gif i sin Motivering, i min Smødegaaelse af det. Jeg mener ogsaa at have sagt nok til at vise, at selv om man